

метало съ качулка. Азъ ще идъ на отвъдната страна на Тибръ. О, ако ми се удаде да видъ понѣ Урсъ!

Като каза това, той бързо се отдалечи. Петроний, като се убѣди, че Виниций, дѣйствително, не може да се спре на едно мѣсто, не се постара да го задържи. Като взе, обаче, отказа на младия човѣкъ за проявление на врѣменно отвращение отъ женитѣ, освѣнъ отъ Лигия, и като не желаше да бѣде щедъръ само на дума, каза, като се обърнъ къмъ робинята:

— Евника, искъши се, намажи се съ благовония, облѣчи се и върви въ къщата на Виниция.

Гъркинята паднъ на коленѣ и, като протегнъ ръцѣтъ си къмъ него, захванъ да го моли да я не отстранява отъ къщата си. Тя нѣма да иде у Виниций, тя прѣдпочита да носи тукъ дърва, отколкото да бѣде тамъ първа между слугинитѣ. Тя не иска! не може! и го моли да се смили надъ нея. Нека той заповѣда да я биѣтъ съ камшикъ всѣкой день, само да не я пѣди отъ къщата си.

Евника, треперяща, като листо, съ вѣсторжено възбуждение простираше къмъ него ръцѣтъ си, а той я слушаше съ изумление. Една робиня, която се омѣлява да отговаря на заповѣдитѣ съ молби, която казва: „азъ не искамъ и не могъ“, — това бѣше явление толкова нечутно въ Римъ, щото Петроний почти не вѣрваше ушитѣ си. Най-сетнѣ, той вдигна веждитѣ си. Обикновено той бѣше твърдѣ деликатенъ и не прибѣгваше до жестокость. Неговитѣ роби се ползувахъ съ повече свобода, особено въ разврата, — отъ тѣхъ се изискваше само да служатъ примѣрно и да почитатъ волята на господаря си, като божиата. Обаче, когато робитѣ му нарушавахъ едно отъ тия двѣ условия, Петроний, безъ да се замислюва, ги подхвърляше на обикновенитѣ наказания. Освѣнъ това, той не търпѣше противорѣчие, както и всичко онова, което нарушаваше спокойствието му; за това, като погледнъ колѣнопрѣклонната робиня, той ѝ каза:

— Повикай ми Тирезия и ела съ него тука.

Евника станъ, треперяща, съ сълзи на очитѣ, и отиде; скоро тя се върнъ съ надзирателя на атриума, критянинътъ Тирезий.

— Вземи Евника, — каза му Петроний, — и удари ѝ двацѣтъ и петъ тояги, но внимавай да се не поврѣди кожата ѝ.

Слѣдъ това той се оттегли въ библиотеката си и, като сѣднъ на мраморния столъ, захванъ да работи надъ своитѣ „Пирове на Тримолхиона“.